

кжса абичка съ кожи. Съ Бунала тѣ бѣха голѣми приятели, караха се въ недѣлята най-малко по два пжти и пакъ се помиряваха. И сега дѣдо Станчо още не бѣше се отсърдилъ и като видѣ Бунала, рече да го отмине и да седне на друга маса.

— Кжде, Станчо, кжде, — каза дѣдо Иванъ. — Ихъ и ти, сърдишъ се като... Голѣма работа! Ела, ела тукъ при мене, ще те почерпя едно кафе.

Дѣдо Станчо помисли малко, па се върна и седна при Бунала.

— Какво да те правя, — каза той. — Хайде, ще седна. Ама кафе азъ не пия, кафе да пиятъ женитѣ.

— Не, кафе ще те черпя. Дадохъ дума на бабата да не пия вече. Пъкъ дето има една пѣсенъ: доста сме яли, яли и пили. Стига толкозъ.

Отведнажъ Сжби, който пакъ бѣше излѣзълъ, влѣзе и каза:

— Дѣдо Иване! Казвашъ, че нѣмало хубави коне, а? Я излѣзъ! Излѣзъ да видишъ хубавъ конъ!

И тримата излѣзоха вѣнъ. Отгоре изъ улицата идѣше бѣлъ конъ. Голъ бѣше, водѣше го единъ човѣкъ. Колкото бѣха високи дуваритѣ отстрани, толкозъ почти високъ бѣше и той, съ дигната глава, бѣлъ като лебедъ.

— Тозъ конъ е на Пикмана, — разправя-